

Anamaria Borlan

Aripile Albastre – TULBURARE

Aoi tenshi monogatari

© 2018, Anamaria Borlan

© 2018, Editura PAVCON

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
BORLAN, ANAMARIA

Aripile Albastre / Anamaria Borlan. – București:
Pavcon, 2017

vol. ISBN 978-606-8879-30-7

Cartea 3: Tulburare. – 2018. – ISBN 978-606-8879-33-8

821.135.1

Comenzi:

Editura PAVCON, tel.:

031-100.80.70

0723.26.90.40

office@pavcon.ro

www.pavcon.ro

www.colectiasf.ro

Această lucrare nu poate fi reprodusă, parțial sau integral, fără acordul scris al deținătorilor de copyright.

Coperta: **Andrei Nicolescu**

Editor: **Constantin Pavel**

ISBN 978-606-8879-30-7

ISBN 978-606-8879-33-8

ANAMARIA BORLAN

TULBURARE

青い天使物語

AOI TENSHI MONOGATARI

Cartea a treia

Editura **PAVCON**
București, România, 2018

Cartea a Treia

Capitolul 9

Tulburarea unui demon 5

Capitolul 10

Bucuria cerului 89

Capitolul 11

Dansul frunzelor 171

Capitolul 12

Vântul urlător 255

Completează-ți *Colecția Science-Fiction* cu:

- #1 – *Extra-Terestrul*, de Constantin D. Pavel
- #2 – *Secretul emisferei*, de Traian Bădulescu
- #3 – *Nerecurgerea la Forță și la amenințarea cu Forța*, de O. Vitan
- #4 – *Scornituri spăimântătoare*, de Cătălin Pavel
- #5 – *Rangkook (seria de Case – 1)*, de Constantin D. Pavel
- #6 – *Vendetta lui Ucigă-l Toaca*, de Ovidiu Vitan
- #7 – *În anul 4000 sau O călătorie la Venus*, de Victor Anestin
- #8 – *Erezia egumenului Glicherie*, de Dan Ninoiu
- #9 – *Scurtă istorie a viitorului aristotelic*, de Aurel Cărășel
- #10 – *Forțe ale Naturii – Moartea Vie*, de Daniela Faur
- #11 – *O tragedie cerească*, de Victor Anestin
- #12 – *Cetiți-le noaptea*, de Ion Minulescu
- #13 – *Marginea curcubeului*, de Aurel Cărășel
- #14 – *Incredibila aventură a cuviosului Achim*, de Dan Ninoiu
- #15 – *Praf*, de Florin Purluca
- #16 – *Manuscrisul episcopului Petronius*, de Dan Ninoiu
- #17 – *Steaua fulgurantă*, de Aurel Cărășel
- #19 – *Oameni pe care i-am cunoscut 1*, de Aurel Cărășel
- #21 – *Rău de spațiu Omul fără nume*, de Ovidiu Vitan
- #22 – *Progradia*, de Florin Purluca
- #23 – *A doua Lună a Pământului*, de Mircea Liviu Goga
- #24 – *Dialogul păsărilor*, de Laszlo Tarko
- #25 – *Cumulonimbus deasupra Atlantidei*, de Aurel Cărășel
- #28 – *1944 Ein Freak*, de Florin Purluca
- #30 – *Creație de tranzitare – Bacteria nemuririi*, de Aurel Cărășel
- #31 – *Creație de tranzitare – Cărligul spațial*, de Aurel Cărășel
- #32 – *Creație de tranzitare – Poarta mânturii*, de Aurel Cărășel
- #33 – *RSA – Furia fiarelor*, de Florin Purluca
- #34 – *RSA – Marile migrații*, de Aurel Cărășel
- #35 – *Olympus Mons*, de Florin Haidamac
- #36 – *RSA – Noaptea lemurienilor*, de Florin Giurcă
- #37 – *Praf 2 – Atingerea sălbăticiei*, de Florin Purluca
- #40-49 *Aripile Albastre*, de Anamaria Borlan
- #50 – *Sânge, Metal și Speranță*, de Florin Purluca
- #53 – *Forțe ale Naturii - Mrejele Focului*, de Daniela Faur
- #54 – *RSA – Războiul Eleninei*, de Sergiu Someșan
- #55 – *Casa din altă viață*, de Mircea Pospai
- #59 – *Noaptea orașului ilustrat*, de Victor Martin
- #61 – *Saurianul de metan*, de Aurel Cărășel
- #64 – *Apophis*, de Florin Haidamac
- #68 – *RSA – Judecata de Apoi*, de Livia Furia
- #74 – *Insula pescărușilor*, de Mircea Liviu Goga
- #78 – *Deocamdată... enigme*, de Dan Apostol
- #79 – *Tunelul de la capătul lumii*, de Diana Alzner

Capitolul 9

ONI NO KAKURAN

鬼のかく乱

Tulburarea unui demon

31 iulie 1853

-a întors William. Ce bucurie. Ce ușurare. Cu toate că pare mai slăbit la față și la trup, a mai prins soare, adică tenul său, mereu atât de alb, a prins o ușoară culoare închisă. William arată bine, este sănătos și chiar vesel. A revenit cu o încărcătură întreagă de cadouri și de mici atenții, pentru toată lumea, chiar și pentru soțiile celorlalți demnitari de la curtea guvernatorului. Lady Abigail a primit din partea lui un foarte frumos șal roșu, împodobit cu ciucuri aurii, dintr-un material greu, brocart de China, cu model de păuni brodați în fir de aur și de argint. Domnișoarele tinere, Caley și Violet, au primit păpuși cu cap de porțelan, cu ochi mari și rotunzi, cu perucă lungă din păr blond, buclat, cumpărate din Madras, de la negustorii chinezi, iar domnișoarele s-au arătat foarte încântate. Eu am primit o pereche de mănuși din dantelă, cusută cu fir de mătase din cel mai fin, alături de o batistă, de asemenea fină și subțire, totul împachetat într-o foaie subțire de hârtie din mătase,

în interiorul unei cutiuțe ușoare, din lemn lăcuit, pe al cărui capac erau pictate, în dimensiuni foarte mici, o casă, un râu, un copac și un soare. William a mai adus săculeți cu dulciuri parfumate, foarte bune la gust, cu care ne-am desfătat la sfârșitul mesei. Lordul guvernator, din câte mi-am dat eu seama, nu a adus niciun fel de cadou nimănui, nici chiar copilelor sale. Sau poate că nu am văzut eu când le-o fi înmănat.

William plecase din reședința guvernamentală de vară de la Ootacamund, împreună cu sir Thomas Ivy și jumătate din armata regală, pe data de douăzeci și nouă iunie, anul o mie opt sute cincizeci și trei, la ora șase dimineața. Astăzi, ne aflăm în data de treizeci și unu iulie, același an, iar ieri, William și cu toată suita, a revenit de la Madras. Asta înseamnă că a trecut exact o lună. O lună în care nu prea am făcut nimic, adică, vreau să spun că nimic remarcabil. M-am lăsat cufundată într-o dulce lenevie. Dimineața zilelor dormeam mult, îmi luam micul dejun în cameră, coboram abia la amiază, când prânzeam cu lady Agibail. Mă mai plimbam prin grădină și prin parc, mă jucam cu tinerele domnișoare, cu maimuțica Anita și cu un câine mare, frumos și deștept, din rasa collie, pe nume Fluffy, din cauză că avea o blană lungă și mătăsoasă care îi flutura pe lângă picioare când alerga voios. Cel mai mult timp mi l-am petrecut în biblioteca palatului, unde am citit toată lucrarea de istorie a Indiei, cea scrisă de lady Abigail și de unde am mai luat câteva notițe interesante, pe care le voi adăuga acestui jurnal. Am citit cărți despre religia hindusă, așa cum se numesc indienii și despre religia tamilă, așa cum se numește provincia în care se află reședința. Am aflat multe lucruri deosebite, dar nu le pot scrie pe toate în jurnalul meu.

Totuși, în afara faptului că mi-am petrecut timpul mai mult citind, în fiecare după-amiază până spre seară am avut și alte câ-

teva activități. Într-una din zile, lady Abigail și cu prințul indian, prinț care și-a luat un obicei de ne vizita măcar de două ori pe săptămână, ne-a invitat la o plimbare la lac, unde să prânzim afară, în natură. Bineînțeles că am fost de acord și după ce toate pregătirile s-au încheiat, eu, lady Abigail, însoțită de cele două tinere domnișoare, Caley și Violet, ne-am urcat în trăsură și ne-am pus în mișcare. Ploile din zilele trecute se opriseră și soarele reușise să usuce bine drumurile și iarba, astfel că nu am întâmpinat niciun fel de greutate la mers. Am poposit, cam după o oră de mers, pe malul înalt al unui splendid lac. Servitorii au montat pânze întinse pe stâlpi de lemn, să ne ferească de soarele puternic, apoi au început să despacheteze și să pregătească mâncarea pe care am adus-o cu noi. Prințul indian s-a arătat și el, călărind pe un splendid armăsar negru, ce avea coama împletită, cu pielea strălucind de la țășălare.

Am sporovăit despre natură, despre pădurile care înconjoară lacul sub formă de pasăre cu aripile deschise, eu cel puțin așa l-am văzut și așa mi s-a părut. Lacul scânteia sub razele soarelui, iar pe cer nu se afla nici măcar o urmă de nor. Am luat ceaiul acolo, în tovărășia prințului și am discutat despre așezarea geografică a ținutului, despre râurile care se varsă în lac, despre intenția prințului de a săpa un șanț lung, pavat cu piatră, prin care să curgă apa lacului spre câteva sate unde locuiesc lucrătorii de la minele de cupru și spre minele sale, de unde scoteau aurul.

Prințul și lady Abigail au vorbit foarte serios despre niște fapte apărute și descrise într-un articol pe care l-au citit în ultimul număr din Gazeta de Madras. Emigranții europeni din America au descoperit, în așezările din Noile Teritorii, filoni de aur și s-a declanșat cea mai mare nebunie din lume. Toți oportuniștii căutători de aur s-au grăbit să ajungă acolo, să le suradă norocul

îmbogățirii. Mult mai discret, britanicii noștri au descoperit și ei aur în pământurile din Australia de vest și de sud, teritorii care aparțin coroanei britanice. Înainte de asta, Australia a fost o colonie săracă unde erau deportați toți hoții, răufăcătorii și criminalii, fiindcă în Anglia nu mai încăpeau, de mulți ce s-au făcut.

Multe mărfuri din India plecau spre aceste noi așezări, pe rute comerciale, pe vapoare încărcate cu hrană, îmbrăcăminte, medicamente și tot ce mai este nevoie pentru a se putea trăi și munci acolo. Cu toate că vapoarele erau deseori atacate de pirații din alte insule și chiar jefuite, India britanică nu renunță așa de ușor și, cu ajutorul trupelor înarmate aflate pe aceste vapoare, tot reușește să transporte bunurile, să îi ajute pe englezii stabiliți în coloniile Australiei britanice.

După ce au terminat de discutat despre politică, lady Abigail și prințul au trecut la dezbaterile aspectului vieții din India și a celei din provincia de sud, despre modernizarea orașului Madras, care avea nevoie de noi construcții, după cum a spus lady Abigail, iar prințul a promis că va înainta un ajutor financiar către guvernator și președinție, o sumă mare de bani, plătită în aur, pentru a se construi clădiri și locuințe, drumuri pavate, o școală pentru copiii familiilor de englezi și un spital cu cincisprezece paturi. Domnule prinț, l-am întrebat eu, de unde cunoașteți atât de bine limba engleză? Prințul a surâs și s-a jucat cu unul din cele două inele mari de pe degetul său arătător. Lady Elisabeth, a spus el, am studiat la University of Oxford timp de patru ani și am locuit în Londra alți patru. În acea perioadă l-am cunoscut pe sir Thomas Ivy, care, imediat după aceea, a fost numit guvernator de Madras. Oh, am spus eu, fratele meu, William, a studiat la Cambridge, ați auzit de această universitate, nu-i așa? Desigur, universitățile Oxford și Cambridge se află mereu în competiție pentru rezultate, a surâs

prințul. Așa este, am fost de acord. Ați participat la concursurile anuale de vâslit pe Tamisa? l-am întrebat. Nu, de vâslit pe Tamisa nu, am participat doar la concursurile de dezbateri politică, a răspuns el. Politică? Da, despre politica colonială britanică din India. Punctul de vedere al unui băștinăș despre avantajele și beneficiile colonialismului asupra vieții din provincia Tamil.

În ziua aceea nu am mai vorbit nimic despre politică, dar pe urmă m-am gândit la situația prințului. Descendent dintr-o familie regală, moștenitorul unui teritoriu vast din sudul Indiei, cu bogății și mine de aur, deținătorul unei averi personale cu care poate cumpăra chiar și jumătate din Anglia, cu studii englezești de foarte bună calitate, își trăiește viața în castelul său cu nenumărate turle și turnulețe, arătând ca o jupă de dantelă de sub o fustă cu crinolină, fără să facă nimic pentru oamenii care trăiesc în micuțele sate, printre văi sau pe versantele dealurilor, oameni care nu au mâncare și nici haine, care locuiesc în colibe din frunze, cu copii care nu primesc niciun fel de școlare sau îngrijire, își duc viața de pe o zi pe alta, așteptând să primească resturi de la vreo doamnă bogată, care are tot felul de mărunțișuri de aruncat, oameni care, în timpul în care așteaptă bunăvoința soției lordului guvernator, se închină și se roagă la zeii lor, așteptându-se să le câștige îngăduința.

Mai apoi, apare un straniu pauchama, zdrențaros și sărac, care cântă pentru șerpi. Un prinț care plătește cu aurul scos din pământ pentru niște construcții de case și școli și spitale, de care se vor bucura numai englezii veniți din îndepărtata Anglie, pe un tărâm străin, pe care nu-l cunosc, dar pe care-l supun și îl domină. M-am gândit dacă este corect. Legile britanice să fie impuse într-o țară atât de îndepărtată. Cred că asta înseamnă să cucerești și să pui stăpânire, prin forța armatei, prin forța politicii, prin subjugare,

prin autoritate, să îngenunchezi oameni care să suporte și să accepte o anumită situație, cu totul străină lor. Astfel am fost supuși, pesemne, și noi, britanicii, pe vremea cuceritorilor veniți din sud, al imperiului roman sau al francezilor și al spaniolilor, apoi al vikingilor și olandezilor și germanilor și câte și mai câte alte neamuri cotropitoare. O, ce grea este politica.

Mi-am adus aminte ce mi-a spus lady Abigail odată, că politica și comerțul se cumpără cu aur. Așa să fie? Oamenii săraci sunt prea săraci ca să cunoască despre politică. Oamenii săraci sunt prea săraci ca să învețe, să înțeleagă despre mersul lucrurilor și despre politică. Eu, bunăoară, am avut tutori particulari și profesori de renume, care se deplasau în fiecare zi la mine acasă, doar ca să mă învețe despre diferite lucruri și tot nu sunt în stare să pricep cum vine cu politica asta. Cu atât mai mult oamenii săraci, nu numai cei din India, probabil din întreaga lume, chiar și din Londra, și presupun că din întreaga Anglie. Acești oameni săraci și sărmani sunt cei care trebuie să se supună legilor, atâta tot. Chiar dacă aceste legi nu le sunt bune și îi fac să sufere.

De ce am astfel de frământări? De ce mă preocupă starea oamenilor săraci, despre care chiar nu știu nimic? Ce mi-a venit să scriu despre aceste gânduri și idei? Eu, care sunt contesă de Belsington, fac parte din clasa aristocrației, fac parte dintr-o familie veche, nobilă și bogată, ne ocupăm, prin fratele meu William, cu politica și negoțul. Ambele se cumpără cu aur. Mă întreb, din nou, de ce a venit William în India și ce fel de treburi are în desfășurare cu lordul guvernator al acestei provincii? De ce trebuie să părăsim India ca să mergem și mai departe, în insula Formosa? Pentru politică? Pentru comerț? Am aflat de la lady Abigail că una fără alta nu se poate, adică nu poți face politică fără comerț și comerț fără politică. Este din ce în ce mai complicat.

Oare William cumpără aur de la prințul indian? Cu ce se poate cumpăra aurul? În niciun caz cu alt aur. Atunci? Cu arme? Arme pentru cine și în ce scop? Jumătate din armata britanică din India este alcătuită din soldați indieni. Dacă va izbucni vreun război, indienii se vor omorî între ei, cu ajutor britanic, evident, și cu arme englezești? Cumpărate cu aurul indian? Nu mai înțeleg nimic. Oare William transportă arme în insula Formosa? Pentru ce? Care este interesul lui William în acea insulă? Acte de comerț? Să vinzi și să cumperi, asta înseamnă comerț. Da, dar unele lucruri nu sunt de vânzare. Nu pot fi de vânzare. Viața unui om, chiar și din cea mai îndepărtată țară din lumea asta, chiar și al celui mai sărac om, al unui pauchama, nu poate fi de vânzare. Dar poate fi cumpărată? Nu viața unui singur om, ci viețile tuturor celor care locuiesc în acea țară. Este foarte complicat și William mi-a spus de nenumărate ori să nu-mi bat căpșorul cu astfel de gânduri și idei. Nici măcar nu-l pot întreba cu ce se îndeletnicește. De ce a trebuit să plece la Madras, pentru politică sau pentru negoț? Oh, mi se învârtă capul.

Ziua aceea petrecută pe malul lacului nu mi-a plăcut deloc. A fost ca și cum s-a instalat o tabără pentru vânătoare, dar nu am vânat nimic, nici nu aş fi dorit. Am hotărât să nu mai particip la nicio vânătoare și să nu mai omor niciun animal sălbatic, doar dacă viața mea sau a lui William este pusă în primejdie. Lady Abigail și prințul indian au vorbit mult în ziua aceea, însă eu am plecat cu tinerele domnișoare să ne plimbăm pe malul lacului, fiindcă, oricum, tot ceea ce discutau era mult prea mult pentru mine. Seara ne-am reîntors la palat.

În noaptea aceea iar am visat grozăvii, șerpi și urși și frunza de pe spatele meu a început să mă doară. Mi-am petrecut zilele următoare în bibliotecă, citind despre istoria și religia Indiei, dar

nu din cartea pe care o scrie lady Abigail. Am găsit pe unul din rafturi, printre alte volume, o versiune tradusă în limba engleză a unei cărți numită Upanishads¹, în paginile căreia am regăsit idei despre semnificația religiei indiene, despre incantații, imnuri și exemple despre sacrificii. Și druzii făceau sacrificii. Și anticii evrei, de pe vremea lui Moise, se îndeletniceau cu ritualuri de sacrificii. Și nordicii vikingi se dedau la sacrificii. De ce trebuie să sacrifici un animal sau, mai rău, chiar un om, ca să-l faci pe zeul tău să te asculte? Trebuie să omori pe cineva ca tu să ai parte de sănătate și bogății?

Din nou, îmi pun aceeași întrebare. Este oare corect? Zeii chiar ascultă și îndeplinesc rugămintele? Cine sunt zeii? Cine este Dumnezeu? De ce îi ascultă pe unii și pe alții nu? De ce unii oameni trăiesc bine și alții mor de foame și de boli? Eu de ce am fost însemnată cu acea frunză în Africa? La fel ca în politică, nu înțeleg nimic nici despre religie. Știu doar atât. Omul l-a inventat pe Dumnezeu, l-a creat cu puterea imaginației din mintea sa, indiferent în ce țară se află și în ce limbă i se roagă. Dar nu un om obișnuit l-a inventat. Ci un om învățat, numit preot. Ceilalți oameni, mai puțin știutori, s-au înspăimântat de amenințările preo-

¹ Upanishades (sanscrită), Upanișadele, colecție de texte compuse prin secolul VIII î.H. în limba sanscrită, sunt o parte din Vede (vede, culegere de texte originare din vechea Indie și celemai vechi cunoscute ale hinduismului, suntenerate și versurile sunt recitate în cadrul rugăciunilor și a slujbelor religioase; conform interpretărilor hinduse stricte. Vedele sunt considerate *apaurușeya*, creații non-umane care au fost revelate în mod direct, motiv pentru care sunt numite *śruti*, ceea ce se aude); hinduismul, cunoscut și ca *Sanatana Dharma* sau Legea eternă, se referă la credința în înțelepciunea atemporală cuprinsă în aceste texte și formează scripturile hinduse, în care se prezintă idei din filosofie, meditație și despre ființa divină, care reprezintă principiul spiritual al hinduismului vedic, considerat contemplări mistice și ezoteric spirituale.

tului și s-au supus. De aici s-a născut religia. Așa o văd eu și așa simt în adâncul inimii mele, mai cu seamă după ce am parcurs câteva texte din Upanishads. Politică. Religie. Comerț. Aurul le cumpără pe toate. Atunci, nu este aurul mai presus de politică, de religie și de comerț?

William ar fi foarte nemulțumit dacă ar citi aceste rânduri scrise de mine în acest jurnal. Tot felul de gânduri bizare îmi trec prin minte și mă trezesc că mă întreb despre necesitatea politicii din viața noastră, a religiei, a comerțului. Vise nebunești mă agită și mă tulbură, noapte de noapte. Dimineața, Tilde îmi aplică comprese cu camfor peste umărul stâng, să-mi calmeze iritația. Nu mai vreau să stau în pat, de fapt nici nu sunt bolnavă, doar că mă sâcâie, acesta este cuvântul, mă sâcâie durerea de pe umăr. Nu este nici măcar o durere, ci un fel de arsură pe care o pot suporta, dar nu-mi place. De câteva nopți îmi apare în vis un bot deschis, rânjind spre mine, al unui mic animal, pisica sălbatică africană. Am mai văzut pisica, în vis sau în închipuire, ca pe o iluzie, alături de un om negru, un om african întinde spre mine un toiag lung, cu un cerc în vârf și apoi mă trezesc cu durerea-arsură din spate. Tilde mi-a spus ieri dimineață că i se pare că desenul de frunză s-a mișcat din loc, are acum o altă poziție, seamănă mai mult cu o jumătate de aripă, decât cu o frunză. Nu am crezut-o până ce nu am cerut o oglindă și m-am uitat eu însămi, să mă conving. Nu știam dacă avea dreptate, dar cum să cred așa ceva? Nu se poate deforma și muta un desen de pe piele, așa, după cum muți o carte de pe o masă pe alta! Dar, într-adevăr, desenul de pe spatele meu nu mai seamănă cu o frunză, ci cu un fel de jumătate de aripă, ca o micuță pasăre care își ține aripile în sus, în plin zbor.

Până acuma, de când am plecat din Africa, desenul nu m-a deranjat cu nimic. Se afla acolo și atâta tot. Am avut mereu mare grijă

să nu mi se vadă, de aceea nici nu mă mai îmbrac în rochii care îmi lasă umerii descoperiți, cu toate că în lungile zile călduroase ar fi o binecuvântare. Însă ar fi jalnic ca lady Abigail să înceapă să-mi pună întrebări sau, mai rău, să fie observat de către William. Ieri dimineață, la micul dejun, a trebuit să strâng din dinți cu putere ca să pot ridica, cu mâna stângă, farfurioara de la ceașca de ceai, fără să-mi scape din mână, de durere. Oh, de ce mi se întâmplă mie astfel de lucruri?

Într-o altă zi, prințul indian ne-a făcut o nouă vizită. De această dată a venit însoțit de o mulțime de oameni. Mai precis, a venit împreună cu cele trei soții ale sale și cei cinci copii, toți băieți. Le-am privit cu uimire. Soțiile prințului nu păreau să poarte dușmănie una față de cealaltă. S-au așezat pe jos, pe podeaua terasei, acolo au fost primite de către lady Agibail, fiindcă în palat se făcuse prea cald. Toate cele trei soții erau doamne tinere, frumoase, și discutau între ele cu prietenie, râzând uneori. Cum poate un om, fie el și prinț indian, să fie căsătorit de trei ori? Soțiile lui purtau veșminte indiene, frumos colorate, cu multe bijuterii pe brațe și coliere grele la gât. Erau rezervate și nu au intrat în niciun fel de discuție cu noi, adică cu lady Abigail sau cu mine. Poate că nu cunoșteau limba engleză, m-am gândit. Se poate ca acesta să fie motivul pentru care erau retrase.

Copiii lor, cinci băieți, cu capul ras de tot și umblând desculți, au format un alt grup, pe iarba grădinii, și stăteau liniștiți, șezând solemn, cu picioarele încrucișate, privind tăcuți, cu ochi mari. Aveau fețele mai închise la culoare, dar erau copii frumoși, cuminți. Bineînțeles că erau însoțiți de o armată de servitori care le făceau pe plac, adică, dacă unul dintre băieți spunea ceva sau cerea ceva, servitorul copilului dădea fuga la prinț, se oprea la o distanță de el și aștepta să fie băgat în seamă, apoi prințul trimitea un servitor

de-al lui să întrebe ce dorește, servitorul copilului spunea, servitorul prințului venea la el și-i spunea cele auzite de la servitorul prințului, prințul dădea din cap, a da sau a nu, servitorul lui îi spunea servitorului copilului și acesta se înapoia în fugă, spunea cele aflate unui alt servitor, iar acesta îl informa pe copil, care primea sau nu ceea ce ceruse. Doamne, ce complicat, dar, înțeleg prea bine, așa cere eticheta, mai ales în public. Acest lucru însemna că acei copii erau foarte bine educați. Și foarte ascultători. Lady Abigail le-a trimis prăjiturile, fructe, semințe de tot felul și ceai rece, să se răcorească, iar băieții au mâncat cuviincios, până au golit toate tăvile. Soțiile prințului au fost și ele servite cu prăjiturile, fructe și ceai verde, la fel ca și noi, de altfel. Soțiile și copiii lor au mâncat folosindu-se doar de degetele lor. Prințul întreținea conversația cu noi două, dar, din când în când, ochii i se întorceau spre grupul lui, mai ales spre copii. Cred că nu s-a uitat la soțiile sale mai mult de două sau poate de trei ori, preț de numai o clipă. Foarte bine, le putea vedea pe îndelete acasă.

Domnule prinț, l-am întrebat eu, cum se face de aveți trei soții? Prințul a început să râdă și mustața lui, mare cât un munte, s-a cutremurat. Lady Elisabeth, a răspuns el, de fapt, eu nu am numai trei soții. Nu? Atunci? am întrebat intrigată. Am cinci soții, a răspuns prințul, amuzat, cinci oficiale și cam tot atâtea țiitoare. Am unsprezece copii de la soțiile mele și cinci sau șase de la țiitoare. Și mai sunt doi pe drum, vor veni pe lumea asta până la sfârșitul anului. Oh, domnule prinț, nu am putut să nu exclam. Cinci soții și unsprezece copii? De fapt, șaptesprezece copii! Eram mai mult decât surprinsă, eram uluită. Domnule prinț, cum pot crede așa ceva? Nu este împotriva legii și a firii să aveți mai multe soții? Prințul râse din nou. Nu, deloc, răspunse el, jovial. Dacă ai bani, poți cumpăra câte soții dorești, a spus el. Să cumperi? Soțiile se